

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7237

гр. София, 19.09.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на 19.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Мария Шишкова

като разгледа дело номер **12744** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК по молба от процесуалния представител на КФН с искане за изменение в частта за разноските на решение № 2341 от 08.04.2022г. по касационно адм. д. № 12744/2021г. на АССГ, XXIII кас. с-в като не се присъждат разноски на [фирма] за държавна такса поради нейната недължимост и на адвокатски хонорар поради липса на доказателства за неговото плащане.

Ответникът по искането – [фирма], редовно уведомен на 10.06.2022г., в предоставения срок не изразява становище по молбата.

Производството по делото е било образувано по касационна жалба на [фирма] срещу Решение № 20213137 от 17.11.2021 г. по НАХД № 383/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 16-ти състав. С решението е потвърдено наказателно постановление № Р-10-1008/16.12.2019 г., с което на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 50000 лева, на основание чл. 23, ал.2, т.3, пр.1 от ЗПМПЗФИ.

С решение № 2341 от 08.04.2022г. по касационно адм. д. № 12744/2021г. на АССГ, XXIII кас. с-в решението на СРС и НП са отменени и КФН е осъдена да заплати сумата от 650 лв. разноски по делото, от които 50 лв. държавна такса и 600лв. адвокатско възнаграждение.

При извършената служебна проверка на молбата за изменение на решението в частта за разноските, съдът установи, че същата е допустима и основателна по следните съображения:

Искането е подадено от надлежно упълномощено лице на 20.04.2022г., т.е. в срока по чл. 248, ал.1 от ГПК. При съответно прилагане на чл. 143, ал. 1 от АПК, към който препраща чл. 63д, ал.1 от ЗАНН, когато съдът отмени НП, на подателя на жалбата се възстановяват разноски за държавна такса и възнаграждение за един адвокат.

В Закона за административните нарушения и наказания не е предвидено заплащането на държавна такса при обжалване на наказателно постановление. Характерът на съдебното производство - установяването на административнонаказателна отговорност, е причина за тези производства държавата да не събира държавна такса като такава не е и установена в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието (Тарифа № 1). В чл. 227, ал. 5 АПК изрично е предвидено, че държавна такса не се заплаща за касационно обжалване по Закона за административните нарушения и наказания. Тази разпоредба е проявление на установения в позитивното право принцип на недължимост на държавна такса при реализиране на административнонаказателната отговорност. Този принцип изрично е потвърден и в Решение № 2 от 03.06.2009 г. на Върховния административен съд по тълкувателно дело № 7/2008 г., където е посочено, че "В производството пред районния съд по обжалване на наказателни постановления по ЗАНН не се заплаща държавна такса, поради което и при подаване на касационна жалба пред административния съд срещу решение на районния съд не се дължи държавна такса. Дори по погрешка да е внесена такава, същата не се заплаща от страната, в чиято тежест са разноските, а се възстановява след нарочна писмена молба. В случая обаче „К.“ АД не е представил доказателства, че е внесъл такава такса в касационното производство. Поради това неправилно са му присъдени разноски за държавна такса. Относно присъденото адвокатско възнаграждение, по делото не е представен изискуемия се от чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата договор между адвоката и клиента, основаващ възмездността на положения от адвоката труд, от който да е видно дали е уговорено възнаграждение и какъв е неговият размер. Страната, претендираща разноски по делото следва в установения от закона срок да представи доказателства за реалното им извършване, което в случая не е сторено. Представения по делото списък по чл. 80 ГПК (л. 18), фактура (л. 19) и платежно нареждане (л.20) не са достатъчни, за да докажат реалното извършване на разход от касатора, за който ответника да бъде осъден. Това е така, защото в платежните документи като основание за плащане е посочен договор за правна защита от 08.12.2021г., който не е представен, и не е ясно какъв е неговия предмет, респ. дали касае правна защита по процесното дело. Не е ясно и какъв е размера на договореното адвокатско възнаграждение. Доказването на направените разноски трябва да е пълно, т.е. документално установено плащане на възнаграждението за адвокат такова, каквото е договорено между страните по договора за правна защита и съдействие. Самият договор трябва да бъде приложен по делото като доказателство, че страните не само са уговорили възнаграждение по конкретното дело, но и неговият размер и начинът на плащането му (ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 8844 ОТ 06.07.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 7972/2019 Г., III ОТД. НА ВАС). Поради това неправилно на касатора са присъдени разноски за адвокатско възнаграждение.

С оглед изложеното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ решение № 2341 от 08.04.2022г. по касационно адм. д. № 12744/2021г. на АССГ, XXIII кас. с-в като в мотивите заличава последния абзац, а в диспозитива заличава осъдителния диспозитив.

Определението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: